

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: **občanské sdružení Vlastenecký poutník**, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®.

Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrlé. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

4. července sv. Prokop

Prší-li na Medarda a Prokopa, shnije mandel i kopa

Údajně zapřahal do pluhu d'ábla, každopádně byl poustevníkem a založil Sázavský klášter. Svatý Prokop (970 – 1053) je prvním Čechem, který byl prohlášen za svatého. Rozhodně si to zasloužil. Roku 1588 byly Prokopovy ostatky přeneseny do Prahy a uloženy v kostele Všech svatých na Pražském hradě. Patron Čech, horníků a rolníků, proti působení d'ábla, proti zlým duchům.

U příležitosti prvního výročí úmrtí

Jeho Císařské a Královské Výsosti

Dr. Otty Habsburského

bude sloužena Mše svatá

v poutním chrámu Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi
v pátek dne 6. července 2012 o 18. hodině.

U Palladia české země,
při relikvii jeho otce, blahoslaveného císaře Karla I. z Domu Rakouského
společně vzdejme poctu
zvěčnělému dědici tradice českých králů,
členu Evropského parlamentu a čestnému občanu českých měst,
vzácnému člověku.

Jménem
České a moravské zemské Modlitební ligy císaře Karla I. za mír mezi národy,
Matice staroboleslavské,
Tradičních vojensko-historických občanských sdružení , atd. atd.

Pojďte s námi uctít 200. výročí památné události z portášské historie v Čeladné

VZPOMÍNKA NA PRVNÍHO A POSLEDNÍHO PORTÁŠE NA OPÁLENÉ

7. července 2012 16.00 hod.
Ski areál restaurace na Opálené

PROGRAM:

1/ Vysvěcení sochy prvního a posledního portáše z Opálené (foto sochy vpravo) čeladenským farářem ThLic. Václavem Tomiczkem

2/ **Stručné vyprávění o tom co se na tomto místě odehrálo před dvěma sty lety, v červnu 1812**

3/ Vystoupení členů Klubu vojenské historie Nový Jičín, *historický pěší pluk č. 7 – Graf Franz Xaver Harrach Kunvald-Nový Jičín*. Vzpomínky vojáků na společné akce s portáši. Čestná salva k uctění památky opálenského portáše a všech jeho kamarádů.

4/ **Slavnostní vatra**

K poslechu, k tanci a k pohodě hraje
čeladenská cimbálová skupina PORTÁŠ *
bohaté občerstvení * místní speciality *
zajímavé nápoje * různá překvapení
v průběhu večera

7. července 2012 * 16.00
SKI areál restaurace Opálená v Čeladné

Od vlakové zastávky Čeladná kolmo je kolejším a stále nahoru

Podivuhodný příběh prvního portáše na Opálené

Náš příběh započal před více než dvěma sty lety. Nedaleko pramene potoka Stanovec, který teče ze svahu Ondřejníka a u Čeladné se vlévá do Frýdlantské Ondřejnice, si postavil chalupu Matěj Halata. Byl zaměstnán jako bača a představoval si, že se tímto poctivým řemeslem bude živit i jeho syn Jurajko. Jenže syn Matějův byl jakoby z jiného těsta. Les a louky, ano, to vše měl rád, ale už jako kluk si vyprosil, aby mohl chodit po revíru se strýcem

Ondřejem, který byl hajným v biskupských lesích na Ondřejníku. A což teprve, když si mohl potěžkat strýcovu flintu. To byl kluk v sedmém nebi a ona touha s ním rostla. Ledva Jurajko dospěl, přivedl rodičům ukázat svoji budoucí nevěstu Barboru z nedalekých Kozlovic a zároveň jim oznámil, že se rozhodl vstoupit do služby mezi portáše. Ti měli zrovna jedno ze strážných míst v Čeladné.

Starý Matěj Halata věděl dobře, že jeho synek má tvrdou hlavu. A tak moc neprotestoval a spíše konejšil ženu Jenoféfu, která si ze svého dětství pamatovala příběhy, v nichž byli na straně lupičů, ale i v řadách portášů, mrtví. Portáši byli jakýmsi četníky valašských hor a povolání to bylo opravdu nebezpečné.

Ale v prvních letech si staří i mladá Jurajkova žena Barbora zvykli na to, že Jurajko slouží častokrát i celý týden. A když

do častého ticha chalupy pod Ondřejníkem se náhle přihlásil o své dětský pláč Jurajky mladšího, nebylo šťastnější rodiny.

Neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. Bača Matěj Halata jednoho dne ulehl s tím, že má divné bolesti v hlavě, a již nevstal. Do roka vyprovodili na čeladenský hřbitov i jeho věrnou družku Jenoféfu, která tuze tesknila po svém muži.

Jurajko se snažil své služby pokud možno zkracovat, aby byl doma více, ale někdy to opravdu nešlo. Jednoho dne přišel s tím, že se v okolí Kunčic objevila jakási divná cháska pobertů, snad prý odněkud z Uher přišli. Mají všichni portáši nastoupit, i ti, kteří bývali doma jen v pohotovosti. Jurajko navrhoval ženě Barboře, že ji odvede k jejím rodičům, aby tam přečkala nejhorší. Ale Barboře se tuze nechtělo a Jurajka s těžkým srdcem nastoupil do služby.

Když dva dny poté příběhla nešťastná a plačící matka Barbora k fojtovi do Čeladné, nemohli z ní lidé dostat kloudného slova. Posléze pochopili. Chlapec si hrál před chalupou a ona sbírala klestí v lese. Viděla, jak přiběhli tři muži a Jurajku odnesli. Běžela za nimi, ale kdež. Jen jednoho z nich si bude pamatovat. Vysoký, černý, s očima lesklýma a s velkou jizvou na čele.

Brzy se objevili i portáši. Okamžitě rozeslali posly k ostatním. Večer již měli zprávu, že oni lupiči z Uher se ukrývají u Mrtvé vody mezi Smrkem a Růžencem. Mezitím se v Čeladné sešlo přes padesát portášů. Věc se pochopitelně rozkřikla, únos dítěte vzbudil velkou pozornost, takové věci se běžně

nestávaly. Alespoň nikdo něco podobného nepamatoval. Jenže když se na Smrk vydá přes padesát mladých chasníků, kteří jsou v lese jako doma, kteří ve tmě vidí jako ve dne a kteří

jsou odhodláni napravit tu strašnou věc, která se stala jejich druhovi, neměli lapkové z Uher šance. Ještě týž den večer bylo všech pět loupežníků ve vězení na Hukvaldech a oba Jurajkové u své maminky a ženy. Později vzkázal vrchní z Hukvald, že ti „uherští“ nechtěli chlapeci ublížit, jen s výkupným počítali. Podařilo se jim to již jednou, kdesi pod Vsetínem.

To vše se odehrálo v červnu 1812. A v ty dny se opět rozběhli poslové na různé strany. Portáš Jurajko pozval své bratry ve zbrani, fojty, sousedy, hajné a všechny, kteří mu v té těžké době pomohli skutkem i dobrým slovem, k velkému ohni, který hodlal zapálit na společném děkovném setkání. Jurajko chtěl, aby světlo ohně bylo vidět široko daleko, na znamení pevného pouta portášského. A proto přicházeli ten červencový večer hosté k Jurajkově ohni a každý nesl s sebou otěpku chrastí na onen oheň. Stráň pod Halatovic chalupou byla ozářena jako ve dne a mohutný podlouhlý hřeben Ondřejníku svítil jakoby rudě. Byla to velká a mohutná oslava.

Když brzy ráno oheň uhasínal, seděli v kruhu kolem ještě nejvěrnější Jurajkovi druhové. Když slunce ozářilo plně celou stráň i les kolem, užasli všichni. Od velkého ohně opálila se na desítky metrů dokola tráva a žár zanechal i stopy na porostu okraje lesa.

Od té doby se říká tomuto místu Opálená. Na paměť této události přicházeli každoročně vždy každým počátkem měsíce července portáši ze široka a daleka. Dlouho do noci vždy plál oheň a portáši si vyprávěli, co vše zažili ve službách právu a spravedlnosti.

Bohužel, necelé čtvrt století poté byl moravský zemský sbor portášů rozpuštěn. Změnila se doba. Ta vyžadovala jiné formy, a tak byli portáši v roce 1830 nahrazeni centrálně řízeným četnictvem a finanční stráží. Na portáše se však nezapomnělo. Na Opálené se scházeli vždy v první červencovou sobotu ještě dlouhá léta po oné události.

Jenže jak portáši odcházeli, postupně se neměl kdo scházet. Poté přišly revoluce, války a portáši přežívali spíše v legendách. Ještě když pohřbívali Jurajku Halatu z Opálené, připomněl pan farář, že šlo o prvního a také bohužel posledního portáše na Opálené.

Jestliže jsme se rozhodli v roce 2012, přesně 200 let od prvního portášského ohně, onu tradici obnovit, není to náhoda. O portáších se mezi lidmi hodně ví a Jurajka Halata „první a poslední portáš na Opálené“ v krásné dřevěné podobě a v nadživotní velikosti bude bdít nad každým ohněm, který k jeho počtě zapálíme. A chcete-li uctít jeho památku, přineste s sebou otýpku klestí. Připomene nám statečnou portášovu ženu Barboru a jejího muže Jurajku. Prvního portáše na Opálené.

© Petr Andrlé, 2012

Autorkou naší portášské sochy je řezbářka Jana Vytřasová (na snímku vlevo v roce 2010 na řezbářském sympoziu ve Frýdku – Místku při práci na Popelce). Její cesta k řezbářství nebyla jednoduchá. Sama o tom píše:

Dřevo jsem prostě vždycky zbožňovala a stále jsem se zdokonyovala při jeho opracování: učila se sama všechny základy řezbařiny, protože v rodině, ani nikde v sousedství žádný řezbář nebyl, aby mi jakkoliv „řemeslo“ usnadnil. Navíc v totalitních dobách se šance -získat jakékoliv řezbářské vzdělání - rovnala nule. Takové školy prostě neexistovaly. Přes všechny životní zatáčky a objížďky jsem si nakonec svůj sen splnila a řezbářství mě už několik let profesionálně živí. Dnes už vyřežu cokoli, ale hlavně se věnuji figurální a portrétové řezbě. Vždycky mě zajímala

lidská tvář, jak ji život tvaruje a píše do ní. Já se to všechno snažím zachytit. Snažím se jít cestou „od řemesla k umění“.

PŘEKVAPENÍ ČÍSLO 1:

Pro účastníky této akce je připravena k ochutnání
zaručeně pravá a originální

OPÁLENSKÁ PORTÁŠOVKA

PŘEKVAPENÍ ČÍSLO 2:

Na „těšínce“, dřevěné ručnici portášovy sochy je mosazná tabulka s nápisem „Bůh žehnej naší domovině“. Dotkněte se tabulky dvěma prsty a přejte štěstí a rodinnou pohodu všem vašim blízkým. Přání se vám zcela jistě splní.

Úplně jiný Göring: antinacista a zachránce Židů

Max Brett

Mladší bratr Hermanna Göringa, druhého muže třetí říše, byl proti Hitlerovi a zachraňoval Židy. A také Čechy, protože pracoval pro koncern Škoda. Vzal si i Češku. Dlouho si pohrával s gestapem, šli po něm K. H. Frank i Heydrich.

Představte si rok 1945. Je pár dní po konci války, zvěrstva nacistů pomalu vyplouvají na povrch, vítězové považují všechny Němce za fanatické nacistické katany a k Američanům přijde elegantní chlapík a řekne: "Jsem bratr jednoho z nejvyšších mužů třetí říše, byl jsem antinacista a zachraňoval jsem lidi včetně mnoha Židů přímo z koncentráku."

Samozřejmě mu nevěřili. Zkuste si to sami: ještě dnes by zpráva, že třeba takový Heinrich Himmler měl sourozence, který se otevřeně stavěl proti nacistům a poslal mu dopis odsuzující holocaust, zněla jako sci-fi.

Ale Hermann Göring, který byl v nacistické hierarchii ještě výš, protože ho Hitler jmenoval svou pravou rukou a nástupcem, takového bratra opravdu měl. A teď si představte jinou scénu: Vídeň na jaře 1938, těsně po anšlusu. Židé prožívají peklo, nacisté je začínají tyranizovat a ponižovat. Dav se baví na účet několika starých žen, které musí dělat, co tehdy ve Vídni považovali hitlerovci za ohromnou zábavu: lezou po kolenou a drhnou dlažbu. Přihlízející jim nadávají, plivou na ně a občas padne i nějaká rána. Jenže do toho vstoupí vysoký, elegantní muž s knírkem. Sundá si sako, poklekne k ženám, od jedné si vezme kartáč a začne taky drhnout. Okamžitě je u něj esesák a chce po něm průkaz. Co se mezi oběma muži odehrálo dál, si můžeme jen představit. Zkoprnělý esesák nejspíš řekl: "Albert Göring? Vy jste bratr t-o-h-o Göringa?" "Jistě," zní odpověď. Možná to proběhlo

trochu jinak, ale každopádně víme, jak to skončilo, protože to popsali svědci: tím tahle ponižující zábava pro ony ženy skončila.

Krátce poté potkal pětasedmdesátiletou babičku, jak na krku nese nápis "Jsem židovská svině", který na ni pověsila skupina násilníků a teď se tím bavila. Albert Göring se postavil davu, strhl

ceduli a dostal se kvůli tomu do rvačky se dvěma SA-manny. A skončil ve vězení. Kdyby něco takového udělal někdo jiný, v lepším případě by jej poslali šupem někam do Dachau, ale mladého Göringa zachránilo jeho jméno. Takhle ho gestapo během války zatkne ještě několikrát. Často kvůli dění na území okupovaných Čech, protože tam ho náhoda, ten mafioso historie, zavála. Bratr vám vzkazuje, že je máte pustit. Na jaře 1939, hned v prvních týdnech okupace, má vedení koncernu Škoda, jedné z největších světových zbrojovek, těžké problémy. Jde mu možná o krk. Němci z konkurenčních zbrojovek by ho rádi odstranili, nejlépe prostřednictvím gestapa, aby mohli továrny převzít a pohlit. Šéf filiálky v Rumunsku Bruno Seletzky jim poradí, jak si krýt záda: Přiberte si mladého

Göringa, který teď vede německou filmovou společnost v Římě, a udělejte z něj obchodního ředitele pro Balkán.

Nový ředitel působí na Čechy jako zjevení. Nejenže nepoužívá nacistický pozdrav Heil Hitler, místo toho zdraví slovy Grüss Gott, ale hlavně se netají nechutí k režimu, v němž je jeho bratr jednou z nejvyšších figur. Díky svým konexím se dozvídá spoustu důležitých informací, které si nenechává pro sebe. I když na to jsou různé výklady. Někteří z jeho českých kolegů mají za to, že vše jim vykládá jen proto, že tím posílá vzkaz do podzemí, jiní jsou skeptičtější a přičítají to jeho marnivosti, snaže blýsknout se tím, co všechno ví. Časopis Der Spiegel uvádí, že jim takhle například vyzvonil přesné umístění ponorkových základen i Hitlerův úmysl porušit smlouvu o neútočení se SSSR. Obě informace byly prý odeslány do Londýna a Moskvy.

Za to vše mu firma docela dobře platila. Jak napsal Karel Pacner v knize Československo ve zvláštních službách, dostával roční plat 600 tisíc korun a provize, což dělalo dohromady několik milionů ročně, protože obchod se zbraněmi v těch letech pochopitelně jen kvetl. Známy je Göringův spor s německým ředitelem koncernu Reichswerke Hermann Göring A. G., kam byla Škoda začleněna, o vyplacení dvaceti milionů za provize (bratr, který se vznášel nade vším, mu je nakonec přiklepl). Ale Čechům se to vyplatilo. Albert Göring se například dozvěděl, že gestapo chce zatknout jeho přítele, ředitele brněnské Zbrojovky Morávka, a okamžitě ho "přetáhl" k sobě do Rumunska, kam na něj tak snadno Němci nemohli.

Občas se choval dosti bezstarostně. Britský list Daily Mail píše, že když byl zatčen a do Dachau poslán jakýsi doktor Charvát, napsal bratr druhého muže říše oficiální dopis s výzvou k jeho propuštění, který podepsal jen svým příjmením Göring. Velitel tábora prý pro jistotu propustil dva muže toho jména. Zasáhl i ve chvíli, kdy nacistický ředitel vývozní firmy Omnipol, jež rovněž patřila do koncernu Škoda, chtěl pomocí absurdního udání zničit Čechy ve vedení (ředitel ukázal fotku z doby před válkou, na níž byli spolu se svými britskými obchodními zástupci, a na jejím základě je obvinil ze styků s nepřítelem). Göring šel nejdříve za K. H. Frankem, a když se nic nedělo, zamířil rovnou k Heydrichovi s tím, že mu bratr vzkazuje, aby případ buď postoupil k vyšetření do Berlína, nebo aby byli Češi propuštěni. Poté podobně zachránil i nejvyšší vedení Škody.

Ale to nebylo nic proti tomu, co dělal pro Židy. Potřebuju dělníky z Terezína. Je to trochu zvláštní, protože jeho bratr – ačkoliv nebyl vášnivý antisemita a choval se tak jen proto, aby byl v souladu s nacistickou linií – dal zásadní instrukci Heydrichovi, aby naplánoval "konečné řešení". Albert Göring však pomáhal Židům od počátku. Zařizoval, aby mohli emigrovat, vozil je za hranice, intervenoval za ně, zřídil pro ně fond ze svých vlastních příjmů. Takhle zachránil spoustu známých. Jeho největším husarským kouskem je však "únos" několika desítek vězňů z Terezína. "Jmenuju se Göring, jsem bratr říšského maršála a potřebuju dělníky pro firmu Škoda. Přijel jsem si pro ně s těmito nákladáky," oznámil u brány. Vězně dostal, odjel s nimi, a pak je pustil. Tak se to aspoň traduje, byť to zní tak trochu nepravděpodobně. Velký bratr sice vždycky hudral, ale přikryl všechno. I to je zvláštní, protože jejich cesty se vlastně napůl rozešly.

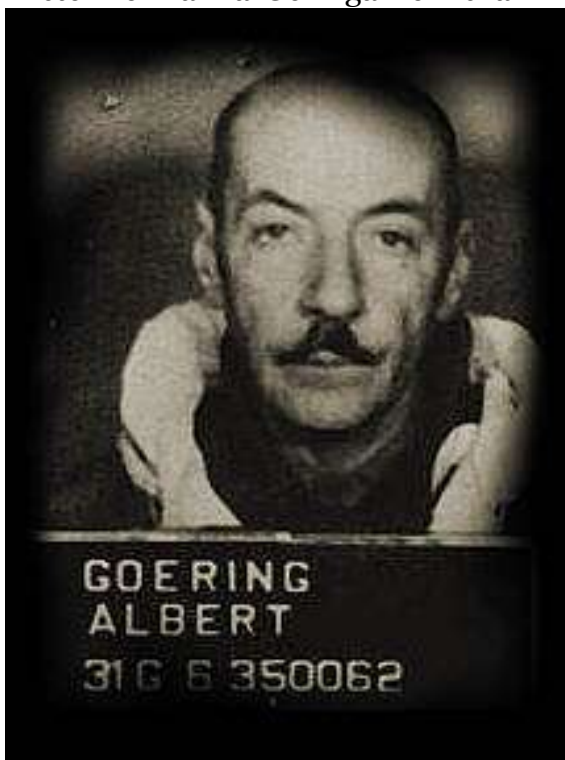

Albert Göring se narodil v roce 1900, Hermann byl o sedm let starší. Jejich postarší otec byl bývalý guvernér kolonie Německá Jihozápadní Afrika, což je dnešní Namibie. Zatímco

modrooký Hermann byl rtuťovitý bojovný chlapec, vůdce party, tmavooký a černovlasý Albert byl zamlklý a usedlý. Jako by spolu ani neměli nic společného. A možná to byla částečně i pravda. Jeho kmotrem byl baron von Epenstein, lékař židovského původu, který měl údajně poměr s mladou paní Göringovou, který exguvernér tiše toleroval. Kmotr a kmotřenec si prý byli dost podobní, a tak je možné spekulovat o všeličems. Albert dával najevo, že nesouhlasí s účinkováním Hermanna v nacistické straně a už v roce 1930 se na protest proti tomu, co se dělo v Německu, odstěhoval do Rakouska. Rozešel se s bratrem, ale v jeho životopisu autor William Burke píše, že se nesnášeli jen politicky, osobně mezi nimi žádná přehrada nebyla.

Zřejmě ne, protože mocný bratr tahal svého mladšího sourozence z bryndy jménem gestapo docela často. To mu šlo vysloveně po krku. Byly na něj vydány tři zatykače. Šlo po něm pražské gestapo a K. H. Frank. Nejhorší to bylo v roce 1944, kdy ho udala vlastní sekretářka, že se chystá utéci do Švýcarska a chce provést atentát na bratra. A pak potřetí, když zjistil, co se děje s Židy v táborech smrti a poslal ostrý protestní dopis bratrovi. Jenže místo Hermanna Göringa ho získal Himmler. Proti tomu byly akce, jimiž se ho snažilo gestapo dva roky odradit od svatby s Češkou, jen kratochvílí.

Göring byl muž velkého světa, zábavný a vtipný společník, weltmann. A nebyl žádný svatoušek. Se svou druhou ženou se rozvedl, když byla na smrtelné posteli. Na jednom večírku se seznámil s českou prodavačkou Milenou Klazarovou (Daily Mail o ní píše jako české královně krásy) a chtěli se vzít. Ale Heydrichovi se to nelíbilo, a tak poslal do jejího bytu gestapáky, aby provedli domovní prohlídku a dívku zastrašili. Ale Albert si u bratra vydupal, aby ho gestapo nechalo na pokoji, protože je soukromá osoba a nikomu do něj nic není.

Když válka skončila, zdálo by se, že se Albertu Göringovi mohlo ulevit. Opak byl pravdou. Přihlásil se sám Američanům a ti mu nechtěli věřit. Napsal prohlášení, jemuž dal název Seznam lidí, jejichž životy nebo existenci jsem na vlastní riziko zachránil. Znělo to však příliš neuvěřitelně. Až po roce a půl dostal papír major Victor Parker, který na něm ke svému úžasu objevil svého strýce. Ten mu potvrdil, že je to pravda. Pak byl Göring předán do Československa, ale svědectví v jeho prospěch byla jednoznačná, a tak byl i zde propuštěn se ctí. Jenže měl smůlu. Jmenoval se Göring a to jméno bylo v Německu jako balvan. Nikdo ho nechtěl zaměstnat, nikdo s ním nechtěl nic mít. Bylo to skoro, jako by byl bratr Hitlera. I kdyby byl svatý, pořád by se to s ním táhlo. Zemřel v roce 1966. Byl chudý a zatrpklý. Přežíval často díky balíčkům, které mu posílali ti, jež zachránil.

Zdroj: CSMAGAZIN

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Imperialistický pilot v nesnázích

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (778)

Když se chcete něco dozvědět, či něco zjistit, nejlepší jsou různé (někdy dost rafinované) testovací otázky. Slyšte zprávu o následujícím experimentu, jehož výsledky mě velice mrzí. Zeptal jsem se nedávno několika přátel a známých, jak by se zachovali v jisté situaci. Ta by nastala tehdy, když by byli skupinkou dejme tomu nějakých velmožů, pozváni do jejich paláce, kde by byly (úměrně postavení každého z pozvaných) připraveny v mnoha různých sálech naprosto skvělé, nepřetržitě trvající hostiny. *Jen tak, z radosti, že žijeme*, odpovídali by hostitelé na otázku, čemu vdčíme za ono pozvání.

Když jsme si objasnili scénu, přišla první otázka. Představte si, že byste se v průběhu hostiny, třeba v její fázi degustace skvělého portského, dozvěděli, že hostitelé před několika dny zavraždili dvě rodiny svých obchodních konkurentů. Mezi oběťmi byly i ženy a děti. Zpráva by byla nad jakoukoli pochybnost. *Odešli byste ihned z té hostiny, nebo byste setrvali a nepřišli teprve až druhý den? Nebo by vám to nevadilo?*

Všichni dotázaní odpověděli, že by odešli ihned. Neboť myšlenka přijmout něco zadarmo od vrahů, je naprosto nepřijatelná. To jsem tušil, že tak odpoví. Pokusil jsem se jejich odpovědi zevšeobecnit a zeptal jsem se ještě jednou. *Odešli byste především proto, že s činy hostitelů nemůžete souhlasit, protože jsou naprosto nemorální? Ano*, odpověděli všichni spontánně.

A tak jsem se zeptal znovu. *Odešli byste také ihned, kdyby hostitelé nebyli vrazi, ale pouze zloději? Když obojí je naprosto nemorální?* Odpověď byla znovu kladná. Dále jsme to nerozebírali, stačilo. Nechtěl jsem nikoho nacytat na švestkách, aby nemusel lhát. Mezi námi, mnozí by neodešli, neboť morálka je u nás chápána bohužel zcela jinak.

Již dvacet let se podílíme na lukulských hodech s lidmi, kteří neustále zvyšují každoročně náš státní dluh o stovky miliard a nejsou schopni šetřit například zastavením bujení státního aparátu či udělování předražených zakázek lidem ze spřátelených firem. Provádíme degustaci pochoutek s lidmi, kteří účelově mění územní plány, spekulativně prodávají a kupují pozemky, účelově zaměstnávají spřátelené firmy na nepotřebných pracích, nakupují předražené výrobky a zadávají služby firmám mimo svěřené resorty, jakoby pro takové práce neměli vlastní zaměstnance.

Ano, již vidím, jak se durdíte, vždyť na žádné mejdany nechodíte. Ale naše lukulské hostiny jsou také součástí voleb. Již dvacet let volíme mnoho stejných lidí, kteří ony lukulské hody, na náš účet pořádají. A to prosím na všech úrovních, i u nás na vesnici. A spoluviníky jsme my, kteří se na oněch hostinách aktivně podílíme. *Že jsme nic nesnědli a nevypili? Ano. Ale svou volbou jim ony podvodné hostiny umožňujeme. Na všech úrovních. Dáváme hlasy velmožům.*

A tak jsme se po diskusi vrátili opět k onomu paláci uvedených velmožů. Debata mých přátel a známých se odvíjela znovu, ale dle jiného scénáře. *A víš ty určitě, že nemohli nic jiného dělat než ony dvě rodiny zavraždit? Nebo, co když ony krádeže jenom tak vypadají?* A tak jsme se vrátili do doby před testováním. Je zajímavé, že v oné době, vypadáme všichni stejně poctivě a odpovědně. To jest tedy ve dnech těchto.

**Dnes má svátek PROKOP. Zítřa, ve čtvrtek CYRIL A METOD.
V pátek MISTR JAN HUS, v sobotu BOHUSLAVA, v neděli NORA,
v pondělí DRAHOSLAVA, v úterý LIBUŠE/AMÁLIE a ve středu
OLGA.**

Nezapomeňte jim blahopřát.

Vážení přátelé, tak jako každým rokem, bude mít ČAS prázdniny. Nikoli nepracovní, naopak. Připravujeme řadu zajímavých textů, musíme k tomu získat také trochu času.

Takže další číslo 25 dostanete 5. září 2012.

Přejeme vám všem hezké prožití léta.